

Πολιτικός θάνατος και δήμευση περιουσιών για τους επίορκους

Του
**ΑΓΓΕΛΟΥ
 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ**
 βουλευτή του ΛΑΟΣ

Αν το πολιτικό, κοινωνικό σύστημα και το σύστημα δικαιοσύνης της χώρας δεν μπορεί τους καθ' ομολογία ενόχους να τους στείλει στις φυλακές τα σίδερα, τότε κανένας δεν μπορεί να μιλά για μια συγκροτημένη Πολιτεία, ένα σοβαρό κράτος. Αντίθετα μπορεί να μιλά για ένα κράτος οπερέτα, το οποίο εξαντλεί την αυστηρότητά του σε έναν δύστυχο που πουλάει κουλούρια για να ζήσει την οικογένεια και αφήνει ελεύθερους να κυκλοφορούν ανάμεσά μας, περισπούδαστους, διεφθαρμένους πρώην πολιτικούς και άλλους βαρύγδουπους συνεργάτες τους.

Η σιωπή πλέον αποτελεί αυνενοχή. Αν δεν αποφασίσει το πολιτικό σύστημα να δει κατάματα την αλήθεια και να την καθομολογήσει με παρρησία στον λαό, παίρνοντας όλα τα κατάλληλα μέτρα για την απονομή δικαιοσύνης, τότε είναι βέβαιο ότι βρισκόμαστε μπροστά σε μια πολιτική περιπέτεια.

Μια περιπέτεια στο τέλος της οποίας μας περιμένει η δαμόκλειος σπάθη της Θείας Δίκης, της πραγματικής δικαιοσύνης.

Σε άλλες εποχές οι κοινωνίες είχαν βρει τρόπους αυστηρής τιμωρίας των επίορκων πολιτικών. Μπορεί ο πολιτικός μας πολιτισμός να προχώρησε σε ανθρωποκεντρικές ευρύχωρες διατάξεις, αλλά το ζητούμενο, από το περί δικαίου αίσθημα του λαού, δεν επηρεάζεται από συγκυρικά και μικροκομματικά συμφέροντα. Παραμένει ακέραιο, ως σύμφωνο προς την ανθρώπινη φύση και το αίσθημα δικαίου, που δεν προσδιορίζεται με όρους του σήμερα ή του χθες, με την επιμέτρηση των ευκαιριακών συμφερόντων και σκοπιμοτήτων.

Στο δικαϊκό μας σύστημα, μέχρι πριν από το 1864, υπήρχε μια διάταξη, που μπορεί σήμερα να φαντάζει περίεργη και εξαιρετικά αυστηρή, αλλά ίσως να ήταν απολύτως συμβατή με την τωρινή οργή και αγανάκτηση του λαού μας, με αφορμή τα τεκταινόμενα στην πολιτική μας ζωή. Αναφερόμαστε στην ποινή του «πολιτικού θανάτου».

Ο πολιτικός θάνατος είναι ένας όρος που αναφέρεται στην απώλεια του συνόλου ή σχεδόν του συνόλου των ατομικών δικαιωμάτων από ένα πρόσωπο, λόγω καταδίκης για κακούργημα (ή για εγκλημα που τιμωρείται με περισσότερο από έναν χρόνο φυλάκιση), ή για πράξη προερχόμενη από την κυβέρνηση μιας χώρας που έχει ως αποτέλεσμα την απώλεια των δικαιωμάτων των πολιτών. Συνήθως αναφέρεται σε πρόσωπα που έχουν καταδικαστεί για εγκλήματα κατά του κράτους ή σε περιπτώσεις ενθλιγμένων καταδικασθέντων όπου αποφασίζεται από το **δικαστήριο** ο καταδικασθείς να μην έχει νομικά δικαιώματα λόγω ψυχικής αναπηρίας.

Στη μεσαιωνική Ευρώπη, οι εγκληματίες έχαναν όλα τα πολιτικά τους δικαιώματα. Αυτός ο πολιτικός θάνατος οδηγούσε συνήθως σε φυσικό **θάνατο**, καθώς οποιοσδήποτε θα μπορούσε να σκοτώσει το πρόσωπο που δεν είχε νομική υπόσταση, μένοντας ατιμώρητος. Στην **Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία**, ένα πολιτικά νεκρό πρόσωπο ονομαζόταν «vogelfrei» (ελεύθερο πουλί) και θα μπορούσε ακόμη και να σκοτωθεί καθώς θεωρούνταν εντελώς εκτός νόμου. Ιστορικά, η κήρυξη ενός προσώπου εκτός νόμου ήταν η πιο κοινή μορφή του πολιτικού θανάτου.

Στην **Ελλάδα** ο πολιτικός θάνατος ήταν σε ισχύ από τη σύσταση του νέου κράτους μέχρι και την εποχή του Βασιλιά **Όθωνα**. Καταργήθηκε με βασιλικό διάταγμα του **Γεωργίου Α'** το **1864**.

Το συνήθως λεγόμενο τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα της ρεμούλας και της διαφθοράς είναι να τιμωρηθούν όσοι πολιτικοί υπήρξαν επιλήσμονες του καθήκοντός τους. Εκείνοι που πρόδωσαν ουσιαστικά τον ελληνικό λαό και την εντολή του, καταπάτησαν τον όρκο τους να υπηρετούν τον λαό και τα συμφέροντά του.

Ίσως ο πολιτικός θάνατός τους να μην απαιτεί σήμερα θεσμικό πλαίσιο, αν και πιστεύουμε ότι θα ικανοποιούσε τον πολίτη, ο οποίος δίκαια αισθάνεται προδομένος. Και δεν απαιτείται, διότι ουσιαστικά τον πολιτικό θάνατο των διεφθαρμένων πολιτικών τον επέβαλε ήδη ο ελληνικός λαός. Και караδοκεί στις επόμενες εκλογές να πράξει το ίδιο,

για όσους νέους διεφθαρμένους προέκυψαν, αλλά καλύπτονται από την ακατανόητη παραγραφή των αδικημάτων τους.

Το μόνο που απομένει είναι να γυρίσουν πίσω τα κλεμμένα όσοι καταλήστεψαν τον ελληνικό λαό και «λαδώθηκαν», αναδει-

κνύοντας έτσι το πιο απηδιαστικό πρόσωπο της πολιτικής, και να δημευθούν οι περιουσίες που παράνομα απέκτησαν. Μόνο τό-

τε θα μπορέσει η χώρα να κάνει μια νέα αρχή και να ικανοποιηθεί το περί δικαίου αίσθημα του ελληνικού λαού. Διαφορετικά θα

πρέπει, σαν την Αντιγόνη του Σοφοκλή, να περιμένουμε όλα τα δεινά του Οιδίποδα να πεσουν πάνω στα κεφάλια μας...